

**Назар Крамарчук,**  
аспірант факультету історії і права  
Харківського національного педагогічного  
університету імені Г.С. Сковороди

## СИСТЕМНА МОДЕЛЬ КОМПЕТЕНЦІЙНОГО РОЗМЕЖУВАННЯ МІЖ ОРГАНАМИ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ПІД ЧАС ДІЇ ПРАВОВОГО РЕЖИМУ ВОЄННОГО СТАНУ

*У статті досліджено теоретико-правові та організаційні засади компетенційного розмежування органів публічної влади в умовах воєнного стану. Метою дослідження є розробка системної моделі компетенційного розмежування між органами публічної влади під час дії правового режиму воєнного стану в Україні, яка забезпечує ефективну взаємодію інституцій різних рівнів і типів, мінімізує дублювання повноважень і підвищує правову визначеність у кризових умовах. Розроблено системну модель компетенційного розмежування, яка включає нормативний, інституційний, процедурний, комунікаційний і контрольно-оціночний блоки, інтегровані у вертикальну структуру управління (національний, галузевий, регіональний, місцевий та оперативно-тактичний рівні). Модель ґрунтується на принципах адміністративно-правового регулювання та забезпечує динамічне делегування та перерозподіл повноважень, що підвищує ефективність управління, узгодженість дій та адаптивність державного апарату до кризових ситуацій. Зроблено висновок, що запропонована модель може слугувати практичним інструментом модернізації системи публічного управління, сприяючи підвищенню його прозорості, гнучкості й результативності в умовах воєнного стану та інших надзвичайних ситуацій.*

**Ключові слова:** компетенційне розмежування, публічна влада, воєнний стан, делегування повноважень, державне управління, адміністративно-правове регулювання

**Kramarchuk N.**

**A systemic model of competence delineation among public authorities during the legal regime of martial law**

*The article examines the theoretical and legal foundations of competence delineation among public authorities in Ukraine under martial law, highlighting its crucial role in ensuring effective, coherent, and resilient public administration during crisis situations. The study is particularly relevant in the context of disrupted standard administrative mechanisms, where maintaining coordinated governance, preventing duplication of functions, and ensuring legal certainty become essential for both operational decision-making and long-term institutional stability. The purpose of this research is to develop a systemic model of competence delineation that facilitates coordinated interaction among institutions at different levels, reduces overlapping responsibilities, and strengthens legal clarity in crisis contexts. The proposed model is grounded in the principles of administrative-legal regulation, which provide a framework for structuring the powers of public authorities, ensuring legal certainty, and guaranteeing the lawfulness of administrative decisions. To achieve this goal, the study analyzes institutional, functional, dynamic, and competency-based approaches, alongside the existing legal framework, identifying key problem areas such as duplication of powers between military administrations and local authorities, uncoordinated institutional interactions, and normative uncertainty that hinder rapid and effective governance. Based on this analysis, the research proposes a comprehensive systemic model integrating normative, institutional, procedural, communication, and control-evaluation components within a vertically structured framework. The model encompasses civil authorities, military administrations, and specialized services across functional domains, including administration, security, law enforcement, and social services. A key feature of the model is its dynamic delegation and redistribution of powers, which enhances operational flexibility, ensures coordination of institutional actions, prevents conflicts, and improves administrative efficiency. Moreover, the integration of digital tools and interagency platforms facilitates real-time information exchange, enabling effective management during crisis situations. The results indicate that the proposed model serves not only as a theoretical framework but also as a practical instrument for modernizing public administration under martial law. By fostering adaptive, coordinated, and transparent governance, it strengthens institutional resilience, ensures timely decision-making, and enhances public trust in state institutions during emergencies.*

**Keywords:** competence delimitation, public authority, martial law, delegation of powers, public administration, administrative and legal regulation

**Постановка проблеми.** Сучасні умови функціонування Української держави, зокрема в період повномасштабної збройної агресії проти України, зумовили докорінні зміни у системі публічної влади. Запровадження правового режиму воєнного стану актуалізувало необхідність удосконалення механізмів взаємодії між органами державної влади та місцевого самоврядування, а також чіткого розмежування їхніх повноважень відповідно до принципів законності, ефективності та єдності державного управління. Наявна нормативно-правова база, що регулює діяльність органів публічної влади у період воєнного стану, містить низку прогалин та колізій, які проявляються у дублюванні функцій, нечіткості делегування повноважень, відсутності узгоджених механізмів взаємодії між цивільними та військовими структурами. Це, своєю чергою, може знижувати оперативність прийняття управлінських рішень, створювати управлінську невизначеність і підвищувати ризики неефективного використання ресурсів у кризових умовах.

За таких обставин виникає потреба у формуванні системної моделі компетенційного розмежування між органами публічної влади, яка б дозволила узгодити їх діяльність за рівнями владних повноважень, інституційним статусом і функціональною спеціалізацією, а також враховувала динаміку делегування компетенцій у надзвичайних обставинах. Розроблення та наукове обґрунтування такої моделі є важливим напрямом модернізації публічного управління в умовах воєнного стану та післявоєнного відновлення держави.

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** У сучасній науковій літературі відзначається підвищена увага до питань компетенції органів публічної влади, їх взаємодії, розмежування повноважень та адаптації системи публічного управління до змін. Однак більшість досліджень мають обмеження щодо контексту воєнного стану, що зумовлює актуальність обраної теми. Зокрема, у роботі М. І. Карпа [4] окреслено методологічні основи компетенційного підходу в публічній службі, визначено задачі та складові компетенцій публічних службовців. У дослідженні Т. Кіцака [5] аналізуються концепції взаємодії між державою і громадами у контексті компетенції та підкреслено необхідність чіткого делегування повноважень. А. Самойлов [9] у своїй праці дає важливий історичний контекст трансформації системи компетенцій в Україні. Також дослідження Є. В. Жадан [3] висвітлює питання співвідношення компетенцій на регіональному рівні в умовах нових соціально-економічних викликів.

Аналіз наукових джерел показує, що хоча існує значна кількість праць, присвячених компетенційним засадам публічного управління, питання розмежування повноважень у контексті воєнного стану залишається недостатньо дослідженим. Зокрема, відсутні системні підходи, які: враховують інституційну диференціацію між цивільними, військовими та спеціальними органами влади; описують динаміку делегування повноважень у кризових умовах; пропонують комплексну модель компетенційного розмежування за рівнями влади та функціональними сферами. Саме ці наукові прогалини визначають мету та новизну даного дослідження.

Таким чином, наукова проблема компетенційного розмежування в умовах воєнного стану потребує подальшого розкриття через моделі, які враховують специфіку кризового режиму, делегування влади, інтеграцію цивільного та військового управління.

**Мета статті.** Мета цієї статті полягає у розробці системної моделі компетенційного розмежування між органами публічної влади під час дії правового режиму воєнного стану в Україні, яка забезпечує ефективну взаємодію інституцій різних рівнів та типів, мінімізує дублювання повноважень і підвищує правову визначеність у кризових умовах.

Для досягнення поставленої мети визначено такі завдання дослідження: проаналізувати теоретико-правові підходи та законодавче регулювання компетенційного розмежування органів публічної влади в умовах воєнного стану; виявити проблемні зони дублювання повноважень, неузгодженості інституційної взаємодії та нормативної невизначеності під час воєнного стану; розробити системну класифікацію органів влади та запропонувати модель динамічного делегування і перерозподілу повноважень для підвищення ефективності управління.

**Виклад основного матеріалу дослідження.** Компетенційне розмежування органів публічної влади є ключовим механізмом забезпечення ефективного функціонування державного управління, особливо в умовах надзвичайних і кризових ситуацій. В науковій літературі виділяють кілька підходів до його організації:

1. Інституційний підхід, який орієнтується на чітке визначення повноважень центральних, регіональних і місцевих органів влади. Зокрема, у дослідженні Ю. Георгієвського наголошується, що джерелом колізій компетенцій є «наділення різних суб'єктів владних повноважень функціями та завданнями в одній сфері чи щодо вирішення однакових питань» [2].

2. Функціональний підхід, що базується на спеціалізації органів влади за напрямками діяльності (безпека, соціальні послуги, правозастосування, управлінські функції). У статті Ю. Ю. Бальція [1] акцентується на необхідності визначення оптимального кола предметів відання та повноважень органів місцевого самоврядування.

3. Динамічний підхід, який передбачає адаптацію повноважень у кризових умовах через делегування та перерозподіл компетенцій. Робота М. Ковальчука [6] показує, що системи публічного управління здатні адаптуватися до змін, включно з кризовими ситуаціями, що підкріплює тезу про необхідність гнучкого регулювання компетенцій.

4. Компетенційний підхід, запропонований М. Карпою [4], фокусується на розвитку професійних компетенцій публічних службовців для ефективного виконання ними функцій органів влади. Це розширює функціональний підхід, поєднуючи його з динамічним, оскільки розвиток компетенцій передбачає постійну адаптацію до змін у державному управлінні та потреб суспільства.

Аналіз наукових джерел [1; 2; 4; 5; 6] показує, що ефективне поєднання цих підходів дозволяє забезпечити збалансовану взаємодію органів влади та уникнути дублювання функцій, оскільки кожен підхід адресує свій вимір компетенційного розмежування: рівень влади, функціонал органу, динаміка управління та розвиток професійних навичок.

Компетенційне розмежування в системі публічної влади визначається як процес встановлення чітких меж відповідальності, прав і обов'язків між різними рівнями та видами органів влади [5]. Основу цього процесу становлять конституційні принципи законності, єдності державної влади, верховенства права і підзвітності. Під час дії правового режиму воєнного стану механізм компетенційного розмежування змінюється. Відповідно до Закону України «Про правовий режим воєнного стану» [8], відбувається тимчасова модифікація системи державного управління, що передбачає: посилення ролі військового командування; можливість створення військових адміністрацій; тимчасове обмеження окремих повноважень органів місцевого самоврядування; розширення координаційних функцій Президента та Кабінету Міністрів України.

Дослідження компетенційного розмежування органів публічної влади в умовах воєнного стану дозволяє виділити кілька ключових проблемних зон, що негативно впливають на ефективність публічного управління. По-перше, дублювання повноважень між військовими адміністраціями та місцевими органами влади у сферах соціального забезпечення та безпеки призводить до зниження оперативності прийняття управлінських рішень та створює ризики неузгодженого виконання державних програм. Цей феномен підтверджується аналітичними даними щодо взаємодії військово-цивільних структур під час кризових ситуацій, коли відсутність чітких меж компетенцій призводить до конфліктів і непорозумінь у реалізації завдань [1]. По-друге, спостерігається неузгодженість інституційної взаємодії, що проявляється у складнощях координації між центральними, регіональними та місцевими органами влади. Це ускладнює швидке реагування на зміни у кризових умовах та підвищує ризик виникнення управлінських колізій. Такий висновок співпадає з оцінками експертів щодо адаптації публічних адміністрацій до надзвичайних ситуацій, де відсутність відпрацьованих каналів взаємодії значно знижує ефективність управління [6]. По-третє, виявляється нормативна невизначеність, обумовлена відсутністю детального регламенту делегування повноважень у кризових умовах. Така невизначеність створює правове поле для колізій та потенційних суперечностей у реалізації управлінських функцій, особливо у сфері соціального захисту та безпеки населення [2].

Результати дослідження проблемних зон компетенційного розмежування органів влади в умовах воєнного стану узагальнено у табл 1, де подано і рекомендовані заходи для їх усунення.

Таблиця 1

Характеристика проблемних зон компетенційного розмежування органів влади в умовах воєнного стану та рекомендовані заходи для їх усунення

| Проблемна зона                         | Опис проблеми                                                                                                              | Наслідки для управління                                                    | Рекомендовані заходи                                                                                                                     |
|----------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Дублювання повноважень                 | Повторення функцій між військовими адміністраціями та місцевими органами влади у сфері соціального забезпечення та безпеки | Зниження оперативності прийняття рішень, конфлікти у виконанні програм     | Чітке визначення меж компетенцій; розробка алгоритмів координації; запровадження системи спільних повноважень у кризових ситуаціях       |
| Неузгодженість інституційної взаємодії | Відсутність чітких каналів координації між центральними, регіональними та місцевими органами влади                         | Ускладнене оперативне реагування на кризові ситуації, управлінські колізії | Створення міжрівневих координаційних платформ; визначення відповідальних за прийняття рішень; стандартизація процедур обміну інформацією |

продовження таблиці 1

|                            |                                                                               |                                                                             |                                                                                                                                                  |
|----------------------------|-------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Нормативна невідзначеність | Недостатньо детально регламентоване делегування повноважень у кризових умовах | Потенційні правові колізії, суперечності у реалізації управлінських функцій | Внесення змін до нормативних актів; розробка регламентів делегування повноважень; роз'яснення ролей та відповідальності для всіх суб'єктів влади |
|----------------------------|-------------------------------------------------------------------------------|-----------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|

Примітка. Сформовано автором самостійно на основі джерел [1; 2; 4; 6] та власного аналізу.

Таким чином, компетенційне розмежування в умовах воєнного стану має динамічний характер і потребує системного підходу до структурування повноважень між різними інституціями. Системний аналіз зазначених проблемних зон обґрунтовує необхідність розробки комплексної моделі компетенційного розмежування, яка враховує рівень владних повноважень, інституційний статус органів влади, функціональну спеціалізацію та механізми динамічного делегування повноважень у кризових умовах.

Запропонована нами модель компетенційного розмежування органів публічної влади в умовах воєнного стану є системною концептуальною конструкцією, спрямованою на забезпечення ефективного, узгодженого та правово визначеного функціонування владних інституцій під час кризових і надзвичайних ситуацій. Вона поєднує інституційний, функціональний, динамічний та компетенційний підходи, що дозволяє комплексно враховувати як структурні, так і процесуальні аспекти реалізації державної влади. Модель ґрунтується на принципах адміністративно-правового регулювання, що забезпечує впорядкування повноважень органів влади, правову визначеність та законність прийняття управлінських рішень. Вона спирається на принцип єдності державної влади та розмежування її компетенцій за рівнями, видами та функціями, що дозволяє досягти балансу між централізацією управління та збереженням самоврядності територіальних громад. У контексті воєнного стану така модель має адаптивний характер, оскільки передбачає можливість оперативного перерозподілу повноважень між цивільними та військовими структурами, а також між різними рівнями управління – від національного до місцевого. Її мета – мінімізувати дублювання функцій, підвищити узгодженість дій суб'єктів влади та гарантувати неперервність виконання публічних завдань навіть у кризових умовах.

Розроблена модель складається з п'яти взаємопов'язаних функціональних блоків – нормативного, інституційного, процедурного, комунікаційного та контрольно-оціночного. Кожен з них виконує окрему функцію, але водночас інтегрований у єдину систему координації компетенцій (табл. 2).

Таблиця 2

Структура та функціональне призначення блоків системної моделі компетенційного розмежування органів публічної влади в умовах воєнного стану

|    | Компонент моделі   | Зміст / основні елементи                                                                                                       | Функціональне призначення                                                                                                                                        | Очікувані результати реалізації                                                                                      |
|----|--------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| 1  | Нормативний блок   | Конституція України; Закон «Про правовий режим воєнного стану»; укази Президента; постанови КМУ; відомчі нормативні акти.      | Визначення правових засад компетенційного розмежування; легітимація делегування повноважень; створення правового поля взаємодії цивільних і військових структур. | Юридична визначеність; узгодженість дій органів влади; стабільність нормативного регулювання під час воєнного стану. |
| 2. | Інституційний блок | Центральні органи виконавчої влади, військові адміністрації, органи місцевого самоврядування, спеціальні служби.               | Формування системи суб'єктів управління; визначення рівнів відповідальності; розмежування компетенцій за видами влади та територією.                             | Збалансована інституційна взаємодія; усунення дублювання функцій; підвищення керованості державного апарату.         |
| 3. | Процедурний блок   | Регламенти делегування повноважень; алгоритми прийняття рішень; мобілізаційні плани; порядок погодження дій між рівнями влади. | Забезпечення ефективності та прозорості управлінських процесів; створення чітких процедур координації під час кризових ситуацій.                                 | Підвищення оперативності реагування; уніфікація управлінських дій; запобігання управлінським колізіям.               |

продовження таблиці 2

|    |                           |                                                                                                                                              |                                                                                                                          |                                                                                                                      |
|----|---------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|--------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|----------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|
| 4. | Комунікаційний блок       | Міжвідомчі штаби; цифрові платформи управління кризами; протоколи обміну даними; публічна звітність; взаємодія з громадянським суспільством. | Забезпечення горизонтальної та вертикальної взаємодії суб'єктів; координація рішень; інформаційна прозорість управління. | Оперативний обмін інформацією; підвищення довіри громадян; узгодженість дій у реальному часі.                        |
| 5. | Контрольно-оціночний блок | Системи моніторингу; показники ефективності; аудит рішень; механізми адаптивного коригування управління.                                     | Оцінка ефективності реалізації компетенцій; забезпечення законності та підзвітності органів влади.                       | Підвищення якості публічного адміністрування; своєчасне коригування рішень; підвищення стійкості системи управління. |

Примітка. Сформовано автором самостійно на основі здійсненого дослідження та джерел [7; 8; 10].

Як видно з табл. 2, модель поєднує нормативний, організаційний і комунікаційний виміри компетенційного розмежування. Вона створює умови для формування адаптивної системи управління, у якій кожен блок виконує взаємодоповнювальні функції – від закріплення правової основи до контролю ефективності управлінських рішень.

Другий вимір моделі – рівнева вертикаль влади, що визначає просторово-організаційне розташування компетенцій. Модель передбачає п'ять рівнів управління – національний, галузевий (відомчий), регіональний, місцевий та оперативно-тактичний. Така структура відображає інтеграцію стратегічного, виконавчого й оперативного компонентів публічної влади (табл. 3).

Таблиця 3

Рівнева структура моделі компетенційного розмежування  
органів публічної влади в умовах воєнного стану

| Рівень влади         | Ключові суб'єкти                                                                        | Основні функції                                                                                                                 | Механізми координації                                                                           |
|----------------------|-----------------------------------------------------------------------------------------|---------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------|-------------------------------------------------------------------------------------------------|
| Національний         | Президент України, РНБО, Кабінет Міністрів, Верховна Рада, Генеральний штаб             | Прийняття стратегічних рішень; формування політики національної безпеки; мобілізація ресурсів; нормативно-правове забезпечення. | Укази Президента; рішення РНБО; постанови КМУ; міжвідомчі координаційні штаби.                  |
| Галузевий (відомчий) | Міністерства (МОУ, МВС, МОЗ, Мінрегіон, Мінцифри, СБУ, НБУ тощо)                        | Реалізація державної політики у визначених сферах; координація міжвідомчих заходів; забезпечення ресурсного супроводу.          | Відомчі регламенти; міжвідомчі робочі групи; інтегровані бази даних.                            |
| Регіональний         | Обласні військові адміністрації, штаби оборони, територіальні підрозділи служб          | Координація дій на територіальному рівні; контроль за ОМС; реалізація централізованих рішень і мобілізаційних завдань.          | Регіональні штаби оборони; цифрові платформи обміну інформацією; мобілізаційні комісії.         |
| Місцевий             | Районні військові адміністрації, органи місцевого самоврядування, територіальні громади | Підтримка правопорядку; забезпечення соціальних послуг; управління гуманітарною та критичною інфраструктурою.                   | Координаційні ради при ВА; місцеві штаби; система «ЄДопомога».                                  |
| Оперативно-тактичний | Командування ЗСУ, ТРО, Національна гвардія, ДСНС, Нацполіція                            | Безпосереднє реагування на загрози; забезпечення оборони; проведення рятувальних і гуманітарних операцій.                       | Оперативні центри управління; військово-цивільна координація; інтегровані комунікаційні канали. |

Примітка. Сформовано автором самостійно на основі здійсненого дослідження.

Рівнева структура дозволяє чітко визначити вертикаль управлінської відповідальності – від формування стратегічних рішень до їх безпосередньої реалізації на місцях. Вона забезпечує ієрархічну підпорядкованість, але водночас зберігає гнучкість завдяки динамічному делегуванню повноважень.

Важливою рисою моделі є розвинена система горизонтальних зв'язків, яка створює мережеву координацію між суб'єктами різного рівня. До таких механізмів належать:

- міжвідомчі штаби при РНБО, Кабміні або обласних військових адміністраціях;
- єдина цифрова платформа управління кризами, що забезпечує обмін інформацією та аналітику в реальному часі;
- комунікація з громадянським суспільством через волонтерські, гуманітарні та міжнародні структури.

Горизонтальні зв'язки підсилюють прозорість, підзвітність і довіру до органів публічної влади, формуючи єдиний координаційний простір управління.

Інтеграція вертикальних і горизонтальних елементів у системній моделі компетенційного розмежування забезпечує її багатофункціональний характер. Вона одночасно виконує регулятивну функцію, встановлюючи чіткі межі компетенцій між суб'єктами влади; координаційну, що уніфікує дії різних рівнів управління; адаптивну, яка дозволяє оперативно перерозподіляти повноваження відповідно до динаміки воєнної ситуації; превентивну, спрямовану на запобігання дублюванню функцій і колізіям повноважень; та контрольно-оціночну, що забезпечує постійний моніторинг ефективності управлінських рішень і формує зворотний зв'язок для їх удосконалення.

Інтегрована системна модель компетенційного розмежування органів публічної влади характеризується поєднанням нормативної визначеності, інституційної гнучкості та цифрової інтеграції, що забезпечує узгодженість правових, організаційних і технологічних засад публічного управління. Її структура спрямована на досягнення балансу між вертикальною підпорядкованістю та горизонтальною координацією, що створює передумови для ефективного функціонування системи влади в умовах підвищеної динаміки середовища. Реалізація моделі сприятиме підвищенню стійкості державного управління до кризових впливів, оптимізації механізмів прийняття управлінських рішень, усуненню дублювання компетенцій та зміцненню суспільної довіри до органів влади. Відтак, запропонована модель виступає не лише теоретично обґрунтованою концепцією, а й практико-орієнтованим інструментом модернізації системи публічного управління в умовах воєнного стану та інших надзвичайних ситуацій, забезпечуючи адаптивність, узгодженість і результативність управлінських процесів.

**Висновки.** Узагальнюючи результати дослідження, можна зробити висновок, що компетенційне розмежування органів публічної влади виступає ключовим чинником забезпечення ефективності, узгодженості та стійкості державного управління в умовах воєнного стану. Інтеграція інституційного, функціонального, динамічного та компетенційного підходів створює теоретико-методологічне підґрунтя для формування збалансованої системи владних повноважень, яка мінімізує дублювання функцій, нормативну невизначеність і колізійність управлінських рішень. Запропонована системна модель компетенційного розмежування забезпечує структуровану та гнучку взаємодію між центральними, регіональними й місцевими органами влади, враховуючи їх цивільний, військовий та спеціальний компоненти. Модель ґрунтується на принципах адміністративно-правового регулювання, що забезпечує впорядкування повноважень органів влади, правову визначеність та законність прийняття управлінських рішень. Її динамічний характер дозволяє ефективно перерозподіляти повноваження відповідно до масштабів і характеру кризових ситуацій, що підвищує адаптивність і результативність публічного адміністрування. У практичному вимірі така модель може стати інструментом модернізації системи управління, сприяти формуванню прозорих механізмів координації, зміцненню вертикальної та горизонтальної взаємодії органів влади, а також посиленню довіри громадян до державних інституцій у період надзвичайних викликів.

#### Список використаних джерел

1. Бальцій Ю. Ю. Щодо теорії розмежування компетенцій місцевих органів виконавчої влади й органів місцевого самоврядування. *Аналітично-порівняльне правознавство*. 2023. № 4. С. 120–125.
2. Георгієвський Ю. До питання визначення критеріїв розмежування компетенції органів державної виконавчої влади та органів місцевого самоврядування. *Журнал Віче*. 2014. №14. [https://veche.kiev.ua/journal/4279/?utm\\_source=chatgpt.com](https://veche.kiev.ua/journal/4279/?utm_source=chatgpt.com) (дата звернення 15.09.2025).
3. Жадан Є. В. Співвідношення компетенцій суб'єктів адміністративно-правового механізму забезпечення цілей сталого розвитку у сфері охорони довкілля на регіональному рівні. *Київський часопис права*. 2024. № 1. С. 154–159.
4. Карпа М. І. Компетенційний підхід до розвитку публічної служби: концептуальні аспекти. *Ефективність державного управління*. 2017. № 53. С. 143–153.
5. Кіцак Т. Компетенція органів державної влади та органів місцевого самоврядування: концептуальні основи. *Публічне управління: концепції, парадигма, розвиток, удосконалення*. 2023. №6. С. 82–89.
6. Ковальчук М. М. Потенціал систем державного управління та інституційна спроможність держави: порівняльний аналіз України та США. *Журнал «Актуальні проблеми інноваційної економіки та права»*. 2024. №2. С.10–15.
7. Конституція України : Закон України від 28 черв. 1996 р. № 254к/96-ВР URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr> (дата звернення 15.09.2025).

8. Про правовий режим воєнного стану : Закон України від 12 трав. 2015 р. № 389-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19> (дата звернення – 25.09.2025).
9. Самойлов А. Історичний досвід розподілу компетенцій органів місцевого самоврядування та органів державної влади в Україні. *Аспекти публічного управління*. 2025. № 13 (1), С. 42–52.
10. Хомишин І.Ю. Публічна служба в умовах війни. *Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство»*. 2023. № 3. С. 308–312.

### Reference

1. Baltsiĭ, Yu. Yu. (2023). Shchodo teorii rozmezhuvannia kompetentsii mistsevykh orhaniv vykonavchoi vlady i orhaniv mistsevoho samovriaduvannia [On the theory of competence delineation between local executive authorities and local self-government bodies]. *Analitichno-porivnyalne pravoznavstvo – Analytical and comparative jurisprudence*, 4, 120–125 [in Ukrainian].
2. Heorhiievskyi, Yu. (2014). Do pyttannia vyznachennia kryteriiv rozmezhuvannia kompetentsii orhaniv derzhavnoi vykonavchoi vlady ta orhaniv mistsevoho samovriaduvannia [On the issue of defining criteria for delineation of competences between state executive authorities and local self-government bodies]. *Zhurnal Viche – Journal Viche*, 14. Retrieved from [https://veche.kiev.ua/journal/4279/?utm\\_source=chatgpt.com](https://veche.kiev.ua/journal/4279/?utm_source=chatgpt.com) [in Ukrainian].
3. Zhadan, Ye. V. (2024). Spivvidnoshennia kompetentsii subiektiv administratyvno-pravovoho mekhanizmu zabezpechennia tsilei staloho rozvytku u sferi okhorony dovkillia na rehionalnomu rivni [Correlation of competences of subjects of the administrative-legal mechanism for ensuring sustainable development goals in the field of environmental protection at the regional level]. *Kyivskyi chasopys prava – Kyiv Journal of Law*, 1, 154–159. [in Ukrainian].
4. Karpa, M. I. (2017). Kompetentsiinyi pidkhid do rozvytku publichnoi sluzhby: kontseptualni aspekty [Competence-based approach to the development of public service: conceptual aspects]. *Efektivnist derzhavnoho upravlinnia – Efficiency of Public Administration*, 53, 143–153. [in Ukrainian].
5. Kitsak, T. (2023). Kompetentsiia orhaniv derzhavnoi vlady ta orhaniv mistsevoho samovriaduvannia: kontseptualni osnovy [Competence of state authorities and local self-government bodies: conceptual foundations]. *Publichne upravlinnia: kontseptsii, paradyhma, rozvytok, udoskonalennia – Public Administration: Concepts, Paradigm, Development, Improvement*, 6, 82–89 [in Ukrainian].
6. Kovalchuk, M. M. (2024). Potentsial system derzhavnoho upravlinnia ta instytutsiina spromozhnist derzhavy: porivnialnyi analiz Ukrainy ta SShA [The potential of public administration systems and the institutional capacity of the state: a comparative analysis of Ukraine and the USA]. *Zhurnal «Aktualni problemy innovatsiinoi ekonomiky ta prava» – Journal «Current Issues of Innovative Economy and Law»*, 2, 10–15 [in Ukrainian].
7. *Konstytutsiia Ukrainy [Constitution of Ukraine]* vid 28 cherv. 1996 r. № 254k/96-VR. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр> [in Ukrainian].
8. *Pro pravovyy rezhym voyennoho stanu [On the legal regime of martial law]* (2015). Zakon Ukrayiny vid 12 trav. 2015 r. № 389-VII. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/389-19> [in Ukrainian].
9. Samoilov, A. (2025). Istorychnyi dosvid rozpodilu kompetentsii orhaniv mistsevoho samovriaduvannia ta orhaniv derzhavnoi vlady v Ukraini [Historical experience of the distribution of competences between local self-government bodies and state authorities in Ukraine]. *Aspekty publichnoho upravlinnia – Aspects of Public Administration*, 13(1), 42–52 [in Ukrainian].
10. Khomyshyn, I. Yu. (2023). Publichna sluzhba v umovakh viyny [Public service in wartime conditions]. *Elektronne naukowe vydannya «Analitichno-porivnyal'ne pravoznavstvo» – Electronic scientific publication «Analytical and comparative jurisprudence»*, 3, 308–312 [in Ukrainian].

Стаття надійшла 25.09.2025  
Стаття прийнята до друку 26.10.2025